

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

[Διὰ τὸν πολὺν κόσμον τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Κ. Α. Γουναροπούλου δὲν εἶνε βέβαια γνωστόν. Ἀλλ' εἰς τοὺς πρὸ πεντηκονταετίας ἐπιστημονικοὺς καὶ φιλολογικοὺς κύκλους κατεῖχεν ἐπίζηλον θέσιν ὡς ἱατρός, ὡς φιλόσοφος καὶ ὡς ἱστοριογράφος. Καταγόμενος ἐκ Καρύστου καὶ γεννηθεὶς ἐν Κέα τῷ 1825 ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τὸν Σερούϊον ἐν Σύρῳ καὶ τὸν Γεννάδιον ἐν Ἀθήναις, ἀναγορευθεὶς δὲ διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα ἐν Κοζάνῃ καὶ Θεσσαλονίκῃ κατ' ἀρχάς, εἶτα ὡς δημοτικὸς ἱατρός ἐν Γαυρίῳ καὶ Καρύστῳ, βραδύτερον δὲ ἐν Πτολεμαίῳ τῆς Συρίας, ὅπου ἐδέχθη καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑλλην. Προξενείου, τελευταῖον δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἔνθα διωρίσθη δημοτικὸς ἱατρός ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως. Νεώτερος, διετέλεσε καὶ δημοσιογράφος γράφων τὴν «Ἐνωσιν» ἐν Σύρῳ καὶ τὸν «Ἀσπρην» ἐν Ἀθήναις, συνεργάτης δὲ τῆς «Πανδώρας», τῆς «Ἱατρικῆς Μελέσεως», τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορ. καὶ Ἑθνολ. Ἑταιρείας κλπ. Περιελθὼν πολλὰ μέρη, φύσει δὲ μελετηρὸς καὶ φιλόστωρ, ἐξεπόνησε πολλὰς ἀξιολόγους ἐπιστημονικὰς καὶ ἱστορικὰς πραγματείας, ἀφῆκε δὲ οὐκ ὀλίγα ἀνέκδοτα ἔργα, ἐν οἷς τὰ «Πυλικά» ἥτοι ἱστορίαν καὶ τοπογραφίαν τῆς Πύλου, τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἑλλην. Ἱατρικῆς» ἀπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μέχρι τοῦ Ἱπποκράτους, «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν» καὶ τὰ «Εὐβοϊκά», ἥτοι ἱστορίαν καὶ τοπογραφίαν τῆς Εὐβοίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς, εἰς ἣν φέρεται ὡς ὁ πρῶτος εἰδικὸς ἀσχοληθεὶς. Ἀπόσπασμα σύντομον ἐκ τῶν «Εὐβοϊκῶν» τὸν παραθέτομεν κατωτέρω.]

ΕΠΟΧΗ ΡΩΜΑΪΚΗ

(ἀπόσπασμα ἐκ τῶν «Εὐβοϊκῶν»)

..... Καὶ μέχρι τοῦδε ἡ Εὐβοία καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλάς ἐστέρειτο μὲν πλήρους ἀνεξαρτησίας, ἀλλ' ἦν ἀπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῶν ὁμοφύλων καὶ ὁμογλώσσων Μακεδόνων, οἵτινες κραταίαν τὴν Ἑλλάδα κατέστησαν καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν Ἀσίαν μετέδωκαν διὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Διαδόχων αὐτοῦ. Καταπιπτούσης δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων καὶ ἡ Εὐβοία ὑπετάγη τοῖς Ῥωμαίοις, οἵτινες εἰσεχώρησαν ἐπὶ Φιλίππου Ε' βασιλέως τῆς Μακεδονίας (220-178 π. Χ.) ἐν ᾗ αὐτὸν περιώρισαν (167 π. Χ.).

Κατὰ τοὺς πρώτους Ῥωμαϊκοὺς χρόνους, ἡ Χαλκίς καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις τῆς Εὐβοίας ἐξ ἀνάγκης συνεμάχισαν τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Ἀχαιῶν, καὶ διέμεινον σταθεροὶ καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τοῦ Αἰτωλικοῦ πολέμου.

Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπὸ τὸν ἀνθύπατον Π. Σουλπίκιον καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Περγάμου Ἀττάλου, ἐκ Δήμνου καὶ Πεπαρήθου στρα-

τεύσαντες κατὰ τῆς Εὐβοίας, ἐκυρίευσαν τὴν Ὠρεὸν (207 π. Χ.). Ἡ πόλις δ' αὕτη εἶχε δύο φρούρια ὀχυρά, καὶ ἡδύνατο, ἵνα ἐπὶ πολὺ ἀντιστῇ· ἀλλ' ὁ διοικητὴς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, Πλάτωρ, προσία αὐτὴν παρέδωκε τοῖς πολιορκηταῖς· διότι βραδέως διὰ σημαίων ἀπέσχεον, ἵνα καλέσῃ βοήθειαν, ὅπως μὴ ἔλθῃ ἐγκαίρως. Ὁ δὲ Σουλπίκιος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ὠρεοῦ, ἐπολιόρκησε τὴν Χαλκίδα, οὐδὲν ὁμως κατορθώσας, διότι οἱ πολιορκούμενοι ἐγκαίρως ἔδωκαν τὰ περὶ ἐπικουρίας σημεῖα. Ὁ δὲ φρουράρχος, κωφὸς ταῖς ὑποσχέσεσι τοῦ ἀνθυπάτου, παρεσκευάζετο εἰς ἄμυναν ἰσχυράν. Ὅθεν ὁ Σουλπίκιος ἰδὼν, ὅτι ἡ πόλις ἦτο καλῶς ὠχυρωμένη καὶ ἐτέρωθεν ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου ὠκοδομημένη, καὶ ὅτι ἡ ἀπόπειρα αὕτη ἔσεται ματαία καὶ ἀσύνετος, ἀπειμακρύνθη παρευθύς.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου Μακεδονικοῦ πολέμου ὁ Γαῖος Κλαύδιος ἄγων τὸν Ῥωμαϊκὸν στόλον, ἀφίκετο εἰς Πειραιᾶ. Οἱ δὲ ἐκ Χαλκίδος ἐξοριστοὶ ὡς Ῥωμαῖζοντες, ἀνγγέειλον νῦν, κατὰ Λίβιον, ὅτι ἡ ἄλωσις αὐτῆς ἦν δυνατὴ ἄνευ ἀντιστάσεως· διότι καὶ ἡ ἐκ Μακεδόνων φρουρὰ οὐκ ἐτήρει τάξιν καὶ πειθαρχίαν καὶ οὐκ εἶχε φόβον ἐχθροῦ ἐκ τοῦ πλησίον· καὶ οἱ πολῖται παρεμέλησαν τὴν φύλαξιν τῆς πόλεως, ὡς ἐμπεπιστευμένοι τῇ φρουρᾷ. Ὁ Κλαύδιος ὅθεν τῇ προτροπῇ τῶν ἐξοριστῶν ταχέως ἐκ Πειραιῶς ἀφίκετο εἰς Σούνιον. Καὶ ἡδύνατο μὲν, ἵνα ταχέως φθάσῃ εἰς τὰ πρῶτα στενὰ τῆς Εὐβοίας. Ἀλλ' ὅπως μὴ θεαθῇ, μετὰ τὴν διάδασιν τοῦ ἀκρωτηρίου, ἐν σταθμῷ τὸν στόλον ἐκράτησε μέχρι τῆς νυκτός.

Κατὰ δὲ τὰ πρῶτα σκότῃ ἀποπλεύσας ἐν νηνεμίᾳ τὴν αὐγὴν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἀφίκετο παρὰ τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος. Ἀναβάς δὲ μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν διὰ κλιμάκων κατὰ τὸ ὀλιγανθρωπότατον μέρος τῆς πόλεως, κατέλαβε τὸν ἐγγύτατον πύργον καὶ τὸ πέριξ τεῖχος, τῶν φρουρῶν ἀλλαχοῦ καθευδόντων καὶ οὐθενὸς οὐδαμοῦ φυλάσσοντος. Ἐῖτα οἱ Ῥωμαῖοι προέβησαν εἰς τὰ κατφυγμένα μέρη τῆς πόλεως· τοὺς φύλακας δὲ φονεύσαντες καὶ τὰς πύλας διαρρήξαντες, παρέλαβον καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν ὀπλιτῶν. Κατόπιν διεσπάρησαν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, αὐξηθέντος τοῦ θορύβου ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πυρκαϊᾶς τῶν οἰκιῶν. Οἱ βασιλικοὶ σιτοβολῶνες καὶ τὸ ὀπλοστάσιον πλήρες πολεμικῶν μηχανῶν, παρεδόθησαν τῷ πυρὶ. Ἐφρονεύθησαν δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει εὐρεθέντες στρατιῶται· ὕστερον κατεκόπησαν οἱ ψεύγοντες καὶ οἱ ἀνθιστάμενοι, καὶ πάντες οἱ ἄγοντες στρατεύσιμον ἡλικίαν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀκαρνὰν φρουράρχος Σώπατρος. Οἱ δὲ Ρόδιοι ἔθραυσαν τὴν εἰρκτηὴν καὶ ἀπήλλαξαν τοὺς ἐν αὐτῇ οὕς ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἐθεώρει ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀπασα δὲ ἡ λεῖα συνήχθη πρῶτον ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἀκολούθως μετεκομίσθη ἐν τοῖς πλοίοις. Μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι, ρίψαντες καὶ ἀκρωτηριάσαντες τοὺς ἀνδριάντας αὐτοῦ, δοθέντος τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπέβησαν τοῦ στόλου καὶ ἐπέστρεψαν εἰς Πειραιᾶ.

Ἄν δὲ τότε πολὺς στρατὸς ἦτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὅπως καὶ ἡ Χαλκὶς ἀσφαλῶς κατέχεται· καὶ αἱ Ἀθηναῖαι μὴ στερεῶνται φρουρᾶς,

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

(Έργον τοῦ Ε. Hebert εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου)

τὸ μέγα πολεμικόν ἔργον, ἡ Χαλκίς μετὰ τοῦ Εὐρίπου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀφηροῦντο ἀπὸ τοῦ Φιλίππου· διότι, ὅπως διὰ ξηρᾶς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, οὕτω διὰ θαλάσσης ὁ πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου κλείει τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν ὀρθὴν γνώμην τοῦ Λιδίου. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐκ Δημητριάδος μαθὼν, καίτοι βραδέως, τὴν καταστροφὴν τῆς συμμάχου πόλεως, μᾶλλον εἰς ἐκδίκησιν ἢ βοήθειαν ἔσπευσε μετὰ πεντακισχιλίων πεζῶν καὶ τριακοσίων ἱππέων εἰς τὴν Χαλκίδα. Ἀλλὰ μὴ προφθὰς τοὺς Ρωμαίους, εἶδε μόνον τὸ φρικτὸν θέαμα τῆς ἡμιπτώτου καὶ καπνὸν ἔτι ἀποθρωσκούσης πόλεως. Καταλιπὼν δὲ τινὰς εἰς ἐνταφιασμὸν τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων καὶ ταχέως διαβάς τὴν γέφυραν, ἦλθε διὰ τῆς Βοιωτίας εἰς Ἀθήνας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καθ' ὧν ὁμως οὐδὲν ἔπραξεν. Ἡ καταστροφὴ δ' αὕτη τῆς Χαλκίδος ἐγένετο τὸ φθινόπωρον (200 π. Χ.).

Μετὰ ταῦτα οἱ Ρωμαῖοι μετὰ τοῦ Ἀττάλου ἀπῆλθον ἐκ Πειραιῶς εἰς Ἄνδρον, καὶ ὑστερον εἰς Πάνορμον τῆς Ἀττικῆς (Ράφτη κοινῶς). Ἐκεῖ ἠνώθησαν τοῖς Ρωμαίοις εἴκοσι λέμβοι τῶν πειρατῶν Ἰσσαίων· καὶ αἱ μὲν, ἐπέμφθησαν εἰς λεηλασίαν τῶν περὶ τὴν Κάρυστον μερῶν· ὁ δὲ λοιπὸς στόλος μέχρι τῆς ἐπανόδου τῶν Ἰσσαίων κατέλαβε τὸν λιμένα τοῦ Γεραιστοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ οἱ Ρωμαῖοι ἀπῆλθον εἰς τὰς Βορείους Σποράδας καὶ τὴν Χαλκιδικήν, κἀκείθεν ἐπέστρεψαν εἰς Εὐβοίαν μετὰ πολλῶν λαφύρων. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀτταλὸς καταλιπὼν τότε ἐν τῇ νήσῳ τὸν ἐκ δέκα ἐλαφρῶν νηῶν στόλον, εἰσῆλθεν εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, ὅπως διαλεχθῇ μετὰ τῶν Αἰτωλῶν. Εἶτα ἐπιστρέψας εἰς τὸν στόλον, συνεσκέψατο περὶ προσβολῆς τῆς Ὠρεοῦ μετὰ τοῦ Λευκίου Ἀπουστίου, ἀντιστρατήγου καὶ ἡγεμόνος τοῦ Ρωμαϊκοῦ στόλου. Ἡ Ὠρεὸς ἦτο δυνατὴ, καὶ ὥς πρότερον προσβληθεῖσα, ἦτο νῦν διὰ στερεῶν τευχῶν ὠχυρωμένη καὶ καλῶς πεφρουρημένη. Ὁ Ἀτταλὸς εἰσέβαλεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ κατὰ μέγα μέρος κρημνίσας τὰ τεῖχη, ἠνάγκασε τοὺς τε φρουροὺς καὶ τοὺς πολίτας, ἵνα καταφύγωσιν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ μεθ' ἡμέρας δύο παραδοθῶσι μετὰ γενναίαν ἀντίστασιν. Καὶ ἡ μὲν πόλις παρεχωρήθη τῷ Ἀττάλῳ, οἱ δὲ αἰχμάλωτοι τοῖς Ρωμαίοις. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέκειτο ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐφοβοῦντο τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, ἐπέστρεψαν αὐθις εἰς Πειραιᾶ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Λίδιος (Βιβλ. 31. § 45-47). Τὴν καταστροφὴν δὲ τῆς Ὠρεοῦ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων βεβαιοῖ καὶ ὁ Παυσανίας ἐν «Ἀχαϊκοῖς» (Βιβλ. 7 κεφ. 8 § 2). «Εὐδοέων γὰρ Ἑστιάαν πόλιν καὶ Ἀντίκυραν τὴν ἐν Φωκίδι ἐλθὼν, ὑπηκόους κατ' ἀνάγκην οὖσας Φιλίππου (Ἀτίλιος) ἐποίησε ἀναστάτους· καὶ τοῦ δε εἵνεκα (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐπεὶ ἐπύθετο ἡ βουλὴ, ἀποστελλουσιν Ἀτιλίῳ διάδοχον τῆς ἀρχῆς Φλαμίνιον».

Ἀκολούθως πεμφθεὶς κατὰ τῆς Ἑλλάδος νέος στρατηγὸς ὁ ὑπατος Τίτος Κουῖντος Φλαμίνιος, ἐνίκησε τὸν Φίλιππον ἐν τῇ Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου. Συνάμα ἐπέμφθη ναύαρχος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Λεύκιος Κουῖντος διάδοχος τοῦ Λευκίου Ἀπουστίου, σπεύσας μετὰ νηῶν ἐκ Κερκύρας εἰς Πειραιᾶ. Νῦν δὲ δύο στόλοι ἐξ Ἀσίας — ὁ

τοῦ Ἀττάλου ἐξ εἰκοσι καὶ τεσσάρων νηῶν, καὶ ὁ τῶν Ροδίων ἐξ εἰκοσι καταφράκτων ὑπὸ τὸν ἐμπειρότατον ναύαρχον Ἀγασίμβροτον, ἐνωθέντες περὶ Ἄνδρον, διέβησαν εἰς Εὐβοίαν. Καὶ πρῶτον μὲν ἡρήμωσαν τὰ περὶ τὴν Κάρυστον μέρη· εἶτα ἀπῆλθον εἰς Ἑρέτριαν ὡς τῆς Καρύστου ἐνισχυθείσης διὰ τῆς ταχέως ἐκ Χαλκίδος πεμφθείσης φρουρᾶς.

Εἰς Ἑρέτριαν δὲ ἀφίκετο νῦν μετὰ τοῦ στόλου ἐκ Πειραιῶς ὁ Λεύκιος Κουῖντος, μαθὼν τὴν μετάδασιν τοῦ Ἀττάλου. Ἐπολιορκήθη τότε ἡ Ἑρέτρια ὑπὸ ἰσχυρᾶς δυνάμεως τριῶν στόλων, φερόντων παντοσείδεις πολιορκητικὰς μηχανάς. Οἱ πολῖται ὅμως ἀπροθύμως τὰ τεῖχη ἐφύλαττον· οἱ δὲ ἀσθενεῖς καὶ τραυματῖαι ἀπέκλινον εἰς τὴν παράδοσιν διὰ τὴν καταστροφὴν μέρους τοῦ τείχους ἐκ τῶν μηχανῶν τοῦ ἐχθροῦ. Οὗτοι ὅμως ἐφοβοῦντο τὴν φρουρὰν τῶν Μακεδόνων, συνάμα καὶ τοὺς Ρωμαίους. Ὁ δὲ Φιλοκλῆς ἐν Χαλκίδι ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως, ἐπληροφόρει, ὅτι σπεύσει ἐγκαίρως· διὸ ἐκ τῆς ἐλπίδος ταύτης, οἱ Ἑρετριεῖς παρέτεινον τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως, παρὰ τὴν θέλησιν καὶ δυνάμιν αὐτῶν.

Μαθόντες δὲ κατόπιν, ὅτι ὁ Φιλοκλῆς μετὰ φόβου κατέφυγεν ὀπίσω εἰς Χαλκίδα, καὶ ἀπελπισθέντες, εὐθὺς πρὸς τὸν Ἀττάλον ἔπεμψαν πρέσβεις περὶ συγγνώμης καὶ συμμαχίας. Ἐνῷ δέ, τῇ εἰρήνῃ ἐλπίζοντες, νωχελῶς τὰ τοῦ πολέμου ἐξετέλουν, καὶ ἐνῷ κατ' ἄρχας μετ' ἀνδρείας ἀντέστησαν κατὰ τὸ καταστραφέν μέρος τοῦ τείχους, ὁ σκληρὸς Λεύκιος μὴ δεξιόμενος τὴν αἴτησιν τῶν Ἑρετριέων ἠθέλησεν, ὅπως δι' ἐφόδου κυριεύσῃ καὶ λεηλατήσῃ τὴν πόλιν· διὸ νύκτωρ ὁρμήσας διὰ τοῦ ἐλάχιστον ὑπόπτου ἐκείνου μέρους, κατέλαβεν αὐτὸ διὰ κλιμάκων. Ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ πάντες οἱ πολῖται σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις κατέφυγον εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ παρεδόθησαν ὕστερον. Πλὴν ἡ λεηλασία μικρὸν ὠφέλησε τὸν πορθητὴν· διότι χρήματα, χρυσὸς καὶ ἄργυρος, ὀλίγα εὗρέθησαν· ἀγάλματα δέ, πίνακες τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ κοσμήματα, εὗρέθησαν πλείονα τοῦ δέοντος, ἀπέναντι τοῦ μεγέθους τῆς πόλεως καὶ τῶν λοιπῶν ἔργων αὐτῆς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Λίβιος (βιβλ. 32. § 16). Μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἑτῶν ἐπέμφθη φρουρὰ Ρωμαϊκὴ· διότι τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Τίτου Φλαμινίου ἀπεφασίσθη, ἵνα καὶ ἡ Ἑρέτρια χαίρῃ τῆς πανδήμους τῇ Ἑλλάδι δοθείσης ἐλευθερίας· καὶ ζήτημα δὲ ἐγένετο, ὅπως αὕτη δωρηθῇ Εὐμένει, τῷ υἱῷ τοῦ Ἀττάλου. Ἡ ἐκπόρθησις δ' αὕτη τῆς Ἑρετρίας ἐγένετο τῷ 198 π. Χ.

Κατόπιν οἱ Ρωμαῖοι ἐξ Ἑρετρίας ἐπέστρεψαν εἰς Κάρυστον. Πρὸ τῆς ἀποδόσεως δὲ τοῦ στρατοῦ ἐκ τοῦ πλοίου ἄπαν τὸ πλῆθος τὴν πόλιν καταλιπὼν, κατέφυγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἥτις ἦν ὅπου βράχοι καὶ τὸ ἐκκλησιδὸν τῆς ἁγίας Μαρίνης. Καὶ τοῖς μὲν πολίταις πάραυτα ἐδόθη ἡ τε ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία· τοῖς δὲ φρουροῖς Μακεδόσις ἐπεδλήθη, ἵνα ἕκαστος ἀποτίσῃ τριακόσια νομίσματα (nummus = δραχμῇ), καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν τῶν ὅπλων ἀπέλθωσιν, ὡς καὶ ἀπῆλθον ἄοπλοι εἰς Βοιωτίαν. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Καρύστου (198 π. Χ.), αἱ ναυτικαὶ αὗται δυνάμεις, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις

κυριεύσασαι δύο τῆς Νήσου ὀνομαστάς πόλεις, ἀπέπλευσαν εἰς Κεγχρεάς τῆς Κορίνθου, ὡς λέγει ὁ Λίβιος (Βιβλ. 32. § 17).

Νῦν δὲ ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα δέκα πρέσβεις, οὓς ἐπεμφεν ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος. Οὗτοι συνεβούλευσαν, ὅπως καὶ ἡ Χαλκίς διατελῇ ἔμφρουρος ἔνεκα τοῦ Βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντιόχου· τὴν δὲ Ὠρεὸν καὶ Ἑρέτριαν παρεχώρουν τῷ Εὐμένει· μὴ συμφωνούντος δὲ τοῦ Τίτου, ἡ ὑπόθεσις ἤχθη ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου, ἣτις καὶ αὐταῖς καὶ τῇ Καρύστῳ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν. Οἱ δὲ Αἰτωλοὶ προέτρεψαν πολὺ τὸν Τίτον, ὅπως μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων ἐλευθέρωσιν καὶ τὴν Χαλκίδα καὶ πᾶσαν τὴν Εὐβοίαν. Πείσθεις ὁ Τίτος, ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Ἰσθμίων ἀγώνων ἀνεκήρυξε καὶ τοὺς Εὐβοεῖς ἐλευθέρους, αὐτονόμους καὶ ἀφορολόγητους. Ἀφελὼν δὲ τὰς φρουράς ἐξ Ὠρεοῦ καὶ Ἑρετρίας, μετέβη εἰς Χαλκίδα, ὅπου ἐξήγαγε τοὺς φρουροὺς, καὶ συνεκάλεσε συνέδριον πασῶν τῶν πόλεων· καὶ ὑπομνησάμενος τὴν κατάστασιν, ἐν ᾗ αὐταῖς παρέλαθε καὶ ἐν ᾗ παραδίδει, ἐκήρυξε τὴν ἐλευθερίαν τῆς νήσου (197 π. Χ.). Μετὰ τοῦτο διαλύσας τὸ συνέδριον, μετέβη εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐλευθέρωσεν τὰς ἐκεῖ πόλεις.

† Κ. Α. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ζωφολογία ἐντὸς δημοσίου γραφείου

Ο ἓνας ἐπάλληλος. — Εἶσαι μαῖμου, γαιδοῦρι, γουρουνί!...

Ο ἄλλος. — Εἶσαι βῶδι, μουλάρι, παληόσκυλο!...

Ο προϊστάμενος (προβάλλων ἐκ τῆς θύρας). — Κύριοι, μὴ ξεχνάτε πῶς εἶμαι κ' ἐγὼ ἐδῶ!...